Blahoslavená Laura Vicuña

narodila se 5. dubna 1891 – zemřela 22. ledna 1904.
svátek slavíme 22. ledna

22. ledna slaví Salesiánská rodina památku blahoslavené Laury Vicuña. Život Laury může být také vhodný na meditaci o rodině i o tom, jak se chovat, když rodina neplní svou funkcí a nežije podle toho, jak to chtěl Ježíš Kristus. Laura je jedna ze tří nejmladších blahoslavených.

Když jsem přemýšlel, jak začít psát životopis dívenky, která nabídne svůj život Bohu za obrácení své matky, která je milenkou bohatého statkáře nevěděl jsem jak na to. Dnes možná ani někteří salesiáni nechápou hluboký a veliký význam a důležitost člověka čistého, člověka „nového“ zrozeného z vody a z Ducha“ v Ježíši Kristu.

Uvědomil jsem si, jak je dnes těžké hlásat a naučit milovat lidi čistotu. Svatý Pavel připomíná pohanům, jak žili předtím, než poznali Krista. *„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“* **(2 Kor 5, 17)**. Jaký je ten nový člověk? Abychom pochopili, co je čistota, je třeba vyjit z listu Efezanům. Tam svatý Pavel říká:

„1 Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. 2 K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. 3 Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. 4 Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. 5 Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. 6 Pro takové věci přichází Boží hněv. 7 I vy jste dříve tak žili. 8 Ale nyní odhoďte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. 9 Neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky 10 a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. 11 Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný - ale všechno a ve všech Kristus. 12 Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. 13 Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. 14 Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“

Pokud chceme mít identitu a vydávat pravé svědectví o Kristu a nefalšovat jeho obraz, tak bez toho, co má být poznávacím znamením salesiána, to znamená o čistotě, mluvit o nějaké salesianitě a Donu Boskovi není možné. Čistota je taky spojená s jedním slovem, které italsky zní amorevolezza. Těžko se překládá, ale dá se opsat jako vlídnost, laskavost, něžnost, milé způsoby jednání. Je to způsob, jakým jednal, Ježíš s Petrem, když mu kladl otázku: „Petře miluješ mě?“.

Je to způsob, jakým Ježíš získával lidi a po něm to dělal svatý František Saleský. Vlídnost, něha a laskavost je ovoce zpracování všeho, co nás potkalo, jak sladkého, tak hořkého. Všechny ostatní způsoby, jsou projevem nesprávného zpracování toho, co nás potkalo. Jeden salesián mi před smrtí řekl: Někdy jsem se domníval, že don Bosko přeháněl, když pořád zdůrazňoval čistotu. Dnes musím uznat, že měl pravdu, že tady je nějaké tajemné spojení s láskou. Lidé, které jsem potkal, tak když nebyli čistí, nebyli schopní ani nezištně milovat. Jeden velice významný sexuolog mi řekl: Ze své praxe vám to mohu jedině potvrdit. Slovníky devatenáctého století definují amorevolezza jako „komplex vnějších projevů, kterými se projevuje láska“.

Milý a bolestný příběh Laury, velice mladé dívenky z Chile se může zdát legendární, spleten z příběhu mnoha lidí. Je to příběh jakoby vytrhnutý z katolického kalendáře, kde jsou legendární příběhy pro povzbuzení Božího lidu. Její život není legenda, je to příběh drsný, který ukazuje, že i v drsných

poměrech nemusí být člověk produktem prostředí. Fascikl kanonického procesu blahořečení Laury má 653 velikých stránek. Tam jsou místopřísežná svědectví, odborné odůvodnění kauzy. Ten dokument byl pečlivě prostudován specialisty: výzkum, který trval 50 let. Mezi svědky, kteří své svědectví podali pod přísahou, že „řeknou celou pravdu a jenom pravdu“, je také její sestra Julie Amanada Vicuña a Don Augusto Crestanello, zpovědník Laury po čtyři roky.

Laura Vicuña narodila 5. dubna 1891 v Chile, v hlavním městě Santiago de Chile. Pokřtěna byla ve farnosti Svaté Anny v Santiago (tam byla také pokřtěná Svatá Teresa de los Andes)
Její otec Josef Dominik byl vojákem a pocházel ze šlechtické rodiny v Santiagu, hlavním městě Chile. Jeho bratři se na něho dívali s podezřením, protože se oženil s „krejčovou“ Mercedes Pino. Za občanské války v roce 1891 (Laurita byla miminko, měla čtyři měsíce) se Josef Dominik postavil za zákonného prezidenta Josefa Balmaceda, ale prezident byl poražen a jemu věrné oddíly byly rozprášeny. Jeho političtí odpůrci začali pronásledovat celou rodinu Vicuña. Otec Josef Dominik se snažil zachránit útěkem 500 kilometrů na jih Chile. Zastavil se ve městě Temuco. Temuco je dnes okresní město okresu Cautín, a hlavní město kraje Araucanía, a leží 675 km na jih od hlavního města Santiago de Chile. Bylo založeno v roce 1881 jako pevnost. Dnes má asi 300.000 obyvatel, většinou evropského původu.

Tam se narodilo uprostřed těžkého života druhé dítě, Julia Amanda, kterou bude Laurita držet za ruku prakticky po celý život. Tatínek však dostal zapal plic a za několik měsíců zemřel. V roce 1897 (Laura měla 8 a Julie 3 roky) Tato nejjižnější provincie sousedila s Argentinou. Tady bylo hodně vyhnanců, odsouzenců a uprchlíků. Rodina po smrti tatínka se octla bez prostředků a Laura musela pomáhat mamince v obchůdku. Obchod mnoho nevynášel, a navíc ho někdo v roce 1899 vykradl.

Maminka se najednou stala vdovou se dvěma dětmi, zbavena jakýchkoli prostředků l životu. Začala znovu šít a dům od domu hledala práci, ale po dvou letech byla unavená a skleslá. Město Temuco je na úpatí And. Mnoho chudých rodin, když se dostalo na dno jakýchkoli zdrojů, vytvořilo karavanu a pokoušelo se emigrovat na druhou stranu hor, do Argentiny, do blízkého argentinského kraje Neuquén, s hlavním městem Neuquén, které dnes má 265 000 obyvatel. Oficiálně Republika Argentina má dnes 23 krajů s rozlohou 2.780.400 km², a 42.000.000 obyvatel.

K jedné z těchto karavan, v horkém létě roku 1899, se přidala i maminka Laury Mercedes Pino, s ní šly i její dvě malé děti. Zastavili se v Las Lajas za hranicí Chile. Řešení problémů není však často „na druhé straně hor“. Po několika měsících tato žena, ještě mladá a vážená, která toužila, aby mohla poctivě pracovat, se najednou znovu ocitla sama, bez podpory a bez práce. Tam při hledání práce potká bohatého vlastní a chovatele dobytka Manuel Mora. Ten ji navrhne, ať se k nastěhuje němu, na jeho statek – estancias v Quilquihué. To se nachází asi 20 km da Junìn de los Andes, rok předtím Dcery Panny Marie Pomocnice křesťanů otevřely misionářské středisko, školu pro dívky. Sem 2. ledna 1900 paní Mercede zapíše své dcery.

Svědek Polez Urrutai, který znal Moru, o něm tvrdí:
„Manuel Mora byl v té době „čtyřicátník, byl muž houževnatý a nerozvážný, s bouřlivou minulostí. V té době se vrátil z vězení v Chos-Malal, kde seděl. Manuel Mora svůj velký majetek získal chovem krav na svých četných farmách. Věděl, co chce, a nedbal na nikoho a na nic se neohlížel, šel tvrdě, aby dosáhl svého cíle. V Las Lajas se seznámil s Mercedes Vicuña a navrhl jí, aby šla s ním. Sliboval jí zajištění, blahobyt a možnost založit s ním rodinu. Byl to typický argentinský guancho (čte se guančo), statný a vychloubačný, pořád na koni anebo pořád ustaraný. Nazývali ho guancho malo – zlý guancho, špatný chovatel. Protože byl pyšný a přecházel od milého způsobu jednání k brutálnímu a krutému jednání. Vůči lidem, kteří na něm záviseli, se Manuel Mora choval se jako neotesaný feudální kníže na svém panství“.

Mercedes se jeho jednání nezdálo pravdivé, ale už byla unavená bezcílným a bezútěšným potulováním se. Ne z vnitřního přesvědčení, ale spíše z touhy uvěřila jeho slovům. V novém prostředí se o svém chlebodárci dověděla málo povzbuzujících zpráv. Dozvěděla se, že Manuel Mora dokonce ženu Tomassu Caltalá, se kterou předtím žil označkoval, jako dobytek, aby ukázal, komu patří a kdo má nad ní moc.

Manuel Mora potom už nemluvil o manželství, přesto Mercedes souhlasila, že půjde do Quilquihué, kde bydlel. Je to zabezpečení, které může být nejisté, ale Mercedes ho považovala za lepší, než život ve stálé nejistotě. Unavená Mercedes tedy souhlasila, protože už měla dost nejistoty.

Junín de los Andes je spíše vesnici než městem, má asi 300 obyvatel, a je ve výšce 780 metrů nad mořem. Dcery Marie Pomocnice – FMA – tam otevřely misijní středisko, je to jen několik omítnutých místností, střecha z vlnitého plechu a skoro žádný nábytek. Měly jen jeden stůl, který se podle potřeby stěhoval z místnosti do místnosti. Byl tu však i internát, kam Mercedes Vicuña obě dívky ihned přihlásila. Nejspokojenější se školním rokem byly určitě sestry. Otevřely dveře devatenácti děvčatům různého stáří a vzdělání. Byla tu děvčátka, děvčata i dívky... některé analfabetky, jiné znaly málo a ostatní o něco víc. Pokud bylo potřeba, mohly se sestry věnovat každé dívce osobně.

Dospělí lidé v Junín de los Andes považovali sestry FMA za praktické a moudré ženy, schopné dávat naději a otvírat nové a nekonečné obzory. Kristus byl lidem zvěstován slovem i životem sester. A toto jednoduché poselství přijímali i ti nejpokornější a společensky bezvýznamní.

Misionářky v jejich práci nezastavilo ani žhoucí slunce, ani zamračené počasí, ani lijáky, tak jako je nezastavily ani rozkývané mosty a nemožné cesty. Překonaly i odpor k domorodé stravě a nepříjemný hmyz, kterého bylo všude plno. Jejich otec, Don Bosko a jejich Matka Maria Mazzarello, měli jako svůj životní program biblický verš: „Dej mi duše, ostatní si vezmi.“ (Gen 14, 21) To „ostatní" může být i zdraví, život a není větší lásky, než položit život za ty, které milujeme. Tak to říkal Ježíš.

Děvčatům, která byla zvyklá na volný život na koni, na internátě, bylo smutno, protože byly odloučené od matky. Jednou v kuchyni Laura se sestrou našly Franciscu Mendoza, děvče z Temuca, jak připravuje skromný oběd. Laura se najednou zastavila a přemýšlela: „Kde jsem ji jen viděla?" přemýšlí Laura a hledá v paměti tuto mírnou, dobráckou a otevřenou tvář.
„Ach!" zvolá, „Já vás znám! Viděla jsem vás jednou v Temuco v obchodě mé matky!" Francisca se radostně zasměje. Skutečně? A co jsem dělala v obchodě tvé matky? Kupovala jste sedlo na koně! Jistě! Bylo to tak. Jak je svět malý!"

A její smích zurčí jako svěží vodopád, protože si znovu vzpomněla na rozhodnutí odejít se sestrami, i na dobrodružnou cestu, a zvláště na rok prožitý v internátu, kde skutečně konala zázraky, aby skromným jídlem všechny nasytila. Laura tu konečně po letech plných trápení byla hrozně šťastná a získala tam i svou nejlepší kamarádku Merceditas Vera. Laura měla povahu pevnou a minou. Laura se snažila se všemi spřátelit. Sestra Rosa jí řekla, že jsou tu v internátu proto, že je sem přivedla Panna Maria.

Sestra Rosa je skutečně vychovatelkou podle Don Boskova srdce: je dobrá, jemná, stále je mezi děvčaty a povzbuzuje je spíš skutky než slovy. Navzdory svému mládí je rozvážná a prozíravá. Laura ji nespouštěla z očí. Laura stále byla s ní, pozorovala ji, ptala se a přála si všechno se naučit a chápat. Sestra Rosa vidí vytrvalou, houževnatou, cílevědomou dívku. Tuší, že kromě jejího vedení potřebuje i jiné. S jemnocitem jí poradila, aby požádala Dona Crestanella o rozvážné a spolehlivé duchovní vedení.

Tuší, že doprovázení její učitelky bude v tomto roce vzácné a nutné. Blíží se důležité období jejího duchovního života: první svaté přijímání a potřebuje mít někoho, kdo ji připraví na toto velké setkání. Právě sestra Anna Maria je tím pověřena. Den prvního svatého přijímání je stanoven na 2. června. Na tento den v roce 1901, připadá slavnost Nejsvětější Trojice.

Život sestry Anny Marie Rodriguez

Sestra Anna Maria Rodriguez pocházela z bohaté věřící kolumbijské rodiny. Její matka a otec snili o tradiční patriarchální rodině, ve které by pokračovalo jméno a čest rodiny Rodriguez. Připravili svým mnoha dětem skvělou kariéru a byli na ně pyšní. Oba rodiče však zemřeli, a tak se velmi rychle rozplynuly i veškeré jejich sny. V krátké době umřel i nejstarší syn Luigi, byl lékařem. Anna Maria se

stala pro svou dobrotu a rozvážnost oporou ostatním sourozencům. Všichni v ní nacházeli laskavou přítelkyni, připravenou dát dobrou radu, chápat je a vést je k dobrému. Nejvíce k ní přilnula mladší sestra Betsabea, milá a dobrá, která se už dávno toužila zasvětit Bohu. Anna Maria jí pomůže splnit její touhu. Jako učitelka se už delší dobu zabývala jistou myšlenkou, kterou chtěla zrealizovat. Tuto myšlenku svou rozhodností a houževnatostí uskutečňovala: otevřela internát pro dívky.
Do toho internátu vstupovala děvčata z lepší společnosti a Anna Marie se stala váženou osobností. Ucházeli se o ni - mladou, hezkou, rozumnou a vzdělanou ženu -, mladíci z nejlepších rodin v Bogotě. Odmítala je. Zdálo se, jako by měla před sebou nějaký ideál, že to, co dělá, zatím není definitivní. Stýká se s lidmi z vysoké společností své země. Pevně a laskavě formuje budoucí ženy matky a nenuceně žije svůj prostý život bez jakékoli strojenosti.

Její přítelkyně Julie Gonzales jednou vešla do místního kostela. Její pozornost upoutala žena, která zametala chrámovou loď. Její zvědavost zvítězila. Bedlivě ji pozorovala a poznala ji. Byla to její přítelkyně. Proto překvapeně vykřikla: „Anno Maria, ty jsi tady? Co to děláš?"
„Zametám. Co je na tom divného? Je to přece Boží dům..." „Ale kdyby tě viděli... osoba tvého společenského postavení!" Anna Maria se usmála a zametala dál. Nemůže ztrácet čas, protože neuklízí jen v tomto kostele, ale i v kostele svaté Anežky a v kostele Panny Marie Sněžné...
Tato žena z Vysoké Společnosti, v roce 1892 poznala salesiány. Salesiáni si získali její obdiv a srdce. Oceňovala jejich ducha a jejich výchovné metody. Nejvíce přitahoval její pozornost Don Evasio Rabagliati, apoštol malomocných. Jemu svěřovala své touhy a přání a pod jeho vedením pochopila, že

Bůh ji volá, aby byla navždy Jeho.

Její dva bratři začali podnikat a dařilo se jim, sestra Betsabea se připravuje vstoupit k sestrám Obětování Panny Marie. Anna Maria však touží po misionářské dálce. Věděla, že sestry Dona Boska pracují v jižní Patagonii, a proto se rozhodne jít za nimi.

V lednu 1896 odchází z Bogoty do Santiaga de Chile. Mladší bratr Francisco ji doprovází do přístavu. „Sbohem, Anno Maria! A modli se za mě." „Sbohem, Francisco! Vždycky na tebe v modlitbě budu pamatovat." Francisco hleděl za parníkem, dokud se neztratil na horizontu jako bezvýznamný bod. A potom pomalu, ale rozhodně, vykročil - ne domů, ale za ideálem, který si i on zvolil. Ve Fontibone, deset kilometrů od Bogoty, je salesiánský noviciát. Francisco tam začíná svůj nový život jako salesián.
Sestra Anna Maria se rozhodne jít tam, kam se lidé moc nehrnou

Sestry v Santiagu už věděly, že přijde Anna Maria. Slyšely o ní jen to nejlepší. Je jemná, vzdělaná a hodně se očekává od její přítomnosti ve škole. Především je dobrá, zbožná, vlídná a ve vyučování a výchově důsledná. Svým společenským postavením a kulturou se ode všech odlišuje, ale přesto se nedělá důležitou. Usmívá se, je prostá a pokorná, sestra mezi sestrami, touží jen dávat svůj život a v nějakém zapadlém koutě chce hlásat evangelium pokorným. Někdo by mohl namítnout, že:
„Sestra Anna Maria nemůže odejít hlásat evangelium domorodcům. V Santiagu ji všichni obdivují a pro tamější školu je nepostradatelná. V pusté a chudé Patagonii by jenom své dary promrhala..."
Opak je pravdou. Boží plány se v tomto případě shodují s plány Anny Marie.

Ale bylo tu cosi, co dělalo starosti jí i představeným: Stále ji bolela hlava, někdy až prudce, bodavě. Její ošetřující lékař byl bezradný a znepokojený. Před několika lety ji přímo nad čelem bodl nějaký hmyz. Ze začátku to byla jen malá boulička a Anna Maria si toho ani nevšimla. Později výrůstek ukrytý mezi vlasy rostl a bolest se stupňovala. Diagnóza byla jasná: vnitřní infekce, bude se muset podrobit operaci. Ohnisko infekce bylo odstraněno, ale čelní kost byla napadená a bylo nutné ji očistit. V té době neexistovala narkóza, a tak se musela pacientka podrobit bolestivému zákroku při plném vědomí. Z úst Anny Marie nevycházelo žádné naříkání a řeklo by se, že je necitlivá, kdyby často nezvolala: „Panno Maria, Pomocnice, pomoz mi! Po operaci lékař oznámil představené: „Příčina choroby je odstraněná, ale uzlík se, bohužel, obnoví a bude smrtelný." „Kdy?" Lékař jen pokrčil rameny. Neví to přesně, ale nebude to trvat dlouho. Nikdo neví, že sestra Anna Maria vytušila, co se jí snažili zatajit. Vidí ji klidnou,

přívětivou a věnuje se ještě víc než předtím domorodcům, těm nejchudším, nejpohlednějším. Pokud jí Pán dá ještě trochu života, necháme ji, ať ho využije podle svého přání. A tak může odjet do Junín de los Andes.

Sestra Anna Maria jede do Junín de los Andes

Komunita v Junín de los Andes, která ji přijímala, neví nic o lékařově výroku a o následném rozhodnutí představených, a proto ji vítá s úžasem: „Skutečně zůstane u nás?"
A každá sestra snad dodává ve svém srdci: „Taková velká milost pro tento tak chudý kraj!"
Svěřili jí to nejlepší, co mají v internátu: nejvyšší třídu. Sestra Anna Maria cítí, že Bůh ji chce právě v tomto domě a je šťastná. Tato sestra Anna Maria dostala za úkol připravit Lauru na první svaté přijímání. Sestra Anna Maria připravila Lauru velmi pečlivě. Toto snaživé, usilovné a upřímné děvče, ochotné vždy pomoci, je vnímavé na Boží věci. Ví to i Don Crestanello, neboť v době přípravy Laura často cítí potřebu přistoupit ke svátosti smíření. Amandina ji vůbec nechápe.
„Lauro, opravdu se potřebuješ tak často zpovídat? Amandino, po každé zpovědi se cítím silnější a všechno mi jde snadněji." „No dobře..." - odpovídá pochybovačně Amandina. Ale v hloubi svého srdce je pyšná na svou dobrou sestru.

První svaté přijímání znamenalo rozhodující okamžik v životě Laury. Laura má pevnou víru, ale zároveň tuší, že maminka není ochotná se smířit s Bohem. Vždy, když jí to naznačuje, odpovídá vyhýbavě, netrpělivě, skoro tvrdě, jako by to bylo něco nepříjemného. Večer před velkým dnem Mercedes přichází na internát. Laura je tak dojatá, že se jí s pláčem vrhne do náručí.
„Drahá maminko! Zítra půjdu k prvnímu svatému přijímání. Nebyla jsem na tebe vždycky hodná, prosím o odpuštění. Uvidíš, že od nynějška ti budu dělat jenom radost.

Mercedes poslouchá s úžasem a dojetím. Nevzpomíná si, že by ji Laura někdy zarmoutila. Drahé dítě! Jak ráda by ji viděla šťastnou, ale pozoruje stín smutku v jejích očích, který jí neunikne. „A přece, nic jí nechybí," pomyslela si. Dál však nepátrá ze strachu, aby neobjevila pravdu, kterou nechce slyšet.
Laura tím, že žila v úzkém kontaktu se Sestrami poznala i hlouběji Boha, a požadavky křesťanského života. Pochopila, že matka ve vztahu s Manuel Mora nežije lásku, jak Bůh chce, proto, aby člověk byl opravdu šťastný.

Druhý den je kaplička plná. Tři děvčata přistupují k prvnímu svatému přijímání. Doprovází je sestra Anna Maria, která je připravovala a nyní má radost, když je vidí soustředěné, horlivé a toužící přijmout Ježíše. Sestra Anna Maria se za ni modlívá. Ví, že kvůli matčinu způsobu života má v srdci velkou bolest. Sestra Anna Maria ji říká: „Jestli se tvoje matka nemodlí, modli se ty, aby se Bůh dotkl jejího srdce. Jestli nechodí ke zpovědi, ty k ní přistupuj tak, abys byla vždy lepší."

Laura poslouchá, přemýšlí a modlí se. Od tohoto okamžiku Laura děla všechno pro spásu své maminky, Proto zintenzivňuje své modlitby a využívá všechny příležitosti k tomu, aby něco obětovala, jenom její srdce ví, co obětovala Pánu, aby její ponížená a Bohu vzdálená matka žila podle Boží vůle. Její láska k matce vyroste do té míry, že obětuje Bohu svůj život za obrácení své matky.
Teď, když přijala eucharistického Ježíše, prosí ho ze všech sil: „Dej, aby moje maminka nechala toho muže! Pomoz jí, Pane! Dej, ať se k tobě přiblíží!"

Její matka je sice fyzicky při ní, ale ve skutečnosti hodně daleko! Po svatém přijímání si Laura píše do sešitku svoje předsevzetí. Program svého života: „Můj Bože, chci tě milovat a chci ti sloužit po celý život: dávám ti svou duši, srdce i celou svou bytost."
Pod vlivem Dominika Savia také napsala: *„Raději chci umřít, než bych Tě urazila hříchem. Chci udělat všechno pro to, aby Tě lidé poznali a milovali. Chci napravit jejich urážky a urážky celé mé rodiny. Bože můj, dej, aby můj život byl životem lásky, umrtvování a oběti."*

Laura se velice snažila chovat, co nejlépe, ke všem byla vlídná a trpělivá. Pomáhala mladším dívkám, učila se s nimi, uklízela a hodně se modlila, často chodila ke svaté zpovědi. Laura si uvědomovala, že její matka žije s Manuelem Mora v hříchu, působilo jí to až fyzickou bolest a chtěla to svým životem napravit. 8. prosince na svátek Neposkvrněné se měly dívky stát členkami „Sdružení Mariiných dcer". Dlouho se na tu slavnost těšily a připravovaly. Každá dostala medailku na modré stuze a slibovala: "Od nynějška chci patřit celá tobě, Panno Maria...". Laura měla obrovskou radost a každý večer si pak s přítelkyní Merceditas skládaly stuhu s medailkou na nočním stolku do písmene "M", aby je Panna Maria chránila a aby nezapomněly na svůj slib.

Boží cesty

Školní rok 1902 začal 1. března. Laura se vrací na internát bez Julie Amandy; ačkoli jí sestřino živé chování dělalo občas starosti, cítí se bez ní smutná. Merceditas už čekala a běžela jí naproti povyprávět, co je nového: „Vítej, Lauro! Víš, kdo nás přijde navštívit?" „Kdo?" Biskup Monsignor Giovanni Cagliero, apoštolský vikář Patagonie"! Říkají, že je dobrý jako chléb a veselý. Je to jeden z nejdražších chlapců Dona Boska. Dokáže hrát na několik nástrojů a skládá písně jako umělec. A mluví o Bohu, radost poslouchat. „Doopravdy, Merceditas? Mám z toho radost."

Laura čeká, protože je jasné, že Merceditas má i jiné důležité novinky. Dá se to vyčíst z jejích šibalských očí a zrůžovělých tváři. „Biskup Monsignor Giovanni Cagliero mě přijme za postulantku. Požádám ho o to. Chci se stát dcerou Panny Marie Pomocnice a v našem domě nahradit sestru Annu Marii. A ty? Jednou jsi mi říkala…" „Ano, Merceditas, je to také moje největší touha."
„Promluv si o tom s ředitelkou. To by bylo úžasné, kdybychom mohly začít řeholní život společně. Navždy spolu, Lauro, abychom byly stále lepší a pomáhaly si milovat Boha a lidi."

Rozhodnuto. Laura se chce vyhnout průtahům a váhání a předstoupí před sestru Piai. Je si jistá, že u ní najde porozumění a oporu. Je přesvědčená, že pro přijetí stačí její horoucí a upřímná touha.
Sestra Angela Piai jí odpovídá s jemnocitem, ale Laura chápe, že za slovy plnými dobroty a vlídnosti se nyní skrývá „ne". Lauro, jsi ještě příliš mladá, aby ses mohla rozhodnout v tak důležité věci. Pro Lauru je těžké přijmout tato slova, ale naučila se, že Bůh je Láska. Jeho cesty, i když jsou odlišné od těch, kterými chceme jít my, vedou k pravému štěstí.

Legendární monsignor Cagliero

25. března 1902, ve středu Svatého týdne, přichází biskup Monsignor Giovanni Cagliero do Junín de los Andes na vizitaci. Všichni dobře znají jeho smělé apoštolské cesty, a proto se farní kostelík naplní lidmi, kteří ho chtějí vidět a slyšet. Mluví velice jednoduše a pomalu, takže všichni rozumějí jeho slovům, která jsou podtržena přesvědčivými gesty. Svatý týden je skutečně výjimečný končí Velikonocemi a biřmováním.

Svátost biřmování přijímá i Laura a Amandina. Laura doufá, že aspoň při této příležitosti se její maminka přiblíží k Bohu. Ale znovu se mýlí. Viditelně unavená a trpící Mercedes se jako pokaždé s odstupem zúčastňuje obřadu. Tajemství srdce jsou stále neproniknutelná. Matka sleduje s potěšením malou Amandinu, zahrnuje ji něžnostmi a mazlí se s ní, ale k Lauře je chladná. Laura tím velmi trpí a nedovede si vysvětlit proč. Snad maminku něčím urazila? Má ji přece tak ráda a právě dnes by potřebovala její milující slovo! Spolkne slzy, usměje se na ni, ale odpověď je rozpačitá. 1. dubna byla středa Velikonočního týdne. Je to další očekávaný svátek celé vesnice. Kromě sestry Rosy Azócar, která obnovuje řeholní sliby, vstupuje k Dcerám Panny Marie Pomocnice Marie Vera. Vera, první místní povolání. Merceditas radostí jen září a v srdci rozjímá nad tím, co svěří své přítelkyni.

„Víš, Lauro, biskup Monsignor Giovanni Cagliero by mi rád dal medaili postulantky, ale nemám ještě svolení od svého otce." „A požádáš o něj?"
„Musím počkat na vhodnou chvíli, ale mám plán... A ty se modli, aby mi Panna Maria pomohla."

Na obláčku své dcery Marie připravuje takovou slavnost, že na ni nikdo nezapomene. Peóni zabili pár telat, chutné pečené maso svůdně voní a jeho vůně proniká skrz zdi do domů. Všichni jsou pozváni na oběd, chudí i bohatí. Pro všechny je tu bohatý stůl, dnes bohatší než na svatbě, protože Marie Vera opouští svou rodinu, ne aby vstoupila do domu nějakého muže, ale do domu Božího.

Zatímco Vera přijímá poklony, které nemají konce, Merceditas se kradmo přiblíží k sestře Rose. „Je to vhodná chvíle?" „Myslím, že ano. Tvůj otec je šťastný jako nikdy. Jen běž, Merceditas, pomodlím se za tebe." A sestra Rosa jí s úsměvem ukáže růženec. Merceditas dojatá, ale rozhodnutá, přistoupí k otci: „Tati..." „Ano?" Podívej, jak je Mariina medaile postulantky krásná. Teď jí už na nic není, protože dostala jako novicka křížek. Jistě, Marie už dosáhla svého ideálu. Tati...“ „Ano?" „Nezdá se ti, že tato medaile by se vyjímala i na mé hrudi? Co bys řekl na to, kdybych i já začala řeholní život?" Otec se kradmo podívá na svou Marii, který září radostí. Proč ne? I Merceditas Vera by mohla být šťastná jako ona!

Otec si pohovoří o tom s biskupem Monsignorem Giovanni Cagliero, který je přítomen na slavnosti. Pár hodin dělí slova od skutků. V pět hodin odpoledne Merceditas přijímá sestřinu medaili a stává se postulantkou. Jen co slavnost skončila, vyhledala svoji přítelkyni. Najde ji usmívající se, ale její červené a opuchlé oči prozrazují dlouhý pláč. Lauro, drahá Lauro. Vím, co tě bolí, ale už neplač. Tu máš, zavěs si na krk moji medaili. Zasloužíš si ji víc než já. Medaile se zableskne na chvíli na hrudi Laury. Potom ji Laura pomalu, s lítostí, ale bez pláče sundává. Políbí ji a vrátí přítelkyni. „Je tvoje! Nos ji s radostí a láskou. Je to tvoje cesta." Myslela si, že to bude i její život, ale pro ni má Bůh jiný plán. 1 v bolesti se cítí klidná.

O prázdninách se měla Laura vrátit na haciendu do Quilquihué, k matce, kde žila s Manulem Mora, a byla kvůli tomu neklidná. Moru nemohla vůbec snést, viděla, že se k matce chová jako k otrokyni a že slibované manželství stále oddaluje. Laura vyrostla a zkrásněla, měla velké černé a zářivé oči a chovala se jemně a přívětivě. Po návratu na haciendu si toho Mora, který se o Lauru nikdy nezajímal, všiml a zatoužil po ní. Tento člověk se teď mnohokrát pokusil zneužit Lauru, ale ji se vždycky podařilo dostat svému předsevzetí. Dělal ji milostné návrhy a myslel si, že Laura snadno podlehne. Ale mýlil se. Laura se postavila na odpor s takovou silou, kterou by nikdo nečekal. Vyrušily ho kroky na dvoře a tak to odložil na jindy. Mercedes něco viděla skrz okno a v očích měla hrůzu. Laura jí ale nic neřekla, svírala medailku a prosila Pannu Marii o ochranu.

Na slavnosti "hierra", kdy se cejchuje dobytek a na kterou se těšila celá vesnice, chtěl Mora s Laurou tancovat. Laura zdvořile, ale pevně odmítla. Mora se rozzuřil a surově ji vyhodil ven do chladné noci. Přikázal Mercedes, aby ji fackami donutila s ním tancovat. Mercedes zkusila Lauru přemluvit, ale nepodařilo se jí to a Mora proto matku šlehal bičem, a přitom hrubými nadávkami ji urážel. Nedaleko schovaná Laura to všechno s pláčem vyslechla. Aby se Manuel Mora pomstil, řekl, že už nebude dál platit internátní školu a děvčata, že musí zůstat doma na haciendě. Byl přesvědčený, že Lauru jednou dostane. Salesiánky však po rozhovoru s matkou, nechaly Lauru ve škole zdarma jako i některé indiánské dívky.

Laura stále přemýšlela nad tím, jak pomoci matce, aby se vzpamatovala a Moru opustila. 13. dubna 1902 svému zpovědníkovi řekla: „Chci zachránit svou matku. Chci obětovat svůj život za její spásu.“ Chtěla být jako pán Ježíš, který se jako dobrý pastýř obětoval za svoje ovce. Kněz dlouho přemýšlel, modlil se za správné rozhodnutí, ale nakonec jí k tomu dal své požehnání. Laura se od té doby stávala každý den lepší, ochotnější a poslušnější, ale přitom byla bledá a vypadalo to, že má stále horečku. Kvůli nemoci proto tento rok strávila prázdniny u salesiánek a nevrátila na haciendu. To velmi posloužilo jejímu zdraví. V červenci však přišla velká povodeň, celý dům byl vlhký a Laura znovu onemocněla. Nezbývalo, než ji vzít na haciendu. Laura tušila, že už se nevrátí a všechno si prohlížela, aby si to uchovala v srdci. S každou přítelkyní se se slzami v očích rozloučila a Merceditas prosila o modlitbu.

Na statku Mora viděl, že je opravdu nemocná a nechával ji na pokoji. Kupodivu dovolil Mercedes, aby si s Laurou pronajaly dvě místnosti v Junín de los Andes, kde byl už lékař a léky. Laura mu asi připomínala hanbu, kterou utrpěl na slavnosti a možná ji nechtěl vidět umírat. Kvůli problémům se zdravím v roce 1903, zanechá Laura internát a žije v pronajatém bytě v Junín de los Andes de Los Andes, kde se o ní stará matka. Ale když pobyt v Junín de los Andes trval podle jeho názoru už moc dlouho, napadlo ho, že Laura matku přesvědčila, aby se už nevrátila vůbec. Přijel do Junín de los Andes, vtrhnul do domečku, který měla Mercedes pronajatý, a chtěl tu přespat. Laura nemohla slabostí ani vstát z postele. Ustrašeně křičela, ať Mora odejde. Když odmítnul, Laura se zabalila do pokrývky, silou vůle vstala a chtěla odejít na ulici. I Mercedes ho prosila, aby odešel. Mora hněvem zesinal - jak je možné, že mu vždycky zmaří jeho plány! Rozběhne se za Laurou, uchopí ji a surově kope a bije pěstmi až do omdlení. Mercedes marně pláče a prosí. Seběhli se lidé a jedna žena začala Lauru bránit. Mora nechce, aby si na něj lidé kvůli tomu ukazovali, tak zatím odchází, ale čeká na další příležitost.

Lauru v mdlobách odnesli. Byl to poslední úder pro její oslabený organismus. Dozvěděli se to i ve škole u Dcer Marie Pomocnice. Don Crestanello, její zpovědník, ji navštívil a když viděl, jak je na tom zle, vzal pončo a jako na nosítkách ji přenesli do internátu. Tam v kapli před oltářem obnovila svůj slib Panně Marii. V následujících dnech mnozí lidé přicházeli, aby se s ní naposledy pozdravili. Všem se svíralo hrdlo bolestí z jejího blízkého odchodu. Přišla i matka. Během poslední noci se matce svěřila: „Maminko, umírám. Prosila jsem Pána Ježíše dlouhou dobu a obětovala jsem mu život za tebe, abych dosáhla tvého návratu k Bohu. Maminko, nebudu mít před smrti radost vidět tě, jak činíš pokání? Prosila ji, ať od Mory odejde. Matka jí to s pláčem přísahala.“

Laura po slibu své matky byla klidná a 22. ledna 1904 zemřela. Nebylo jí ještě ani třináct let.
Matka věděla, že ji Mora bude pronásledovat a vyhrožovat jí, ale hned druhý den po Laurině smrti se smířila s Bohem a potom v převlečení opustila Junín de los Andes, znovu přešla Andy, aby se dostala z dosahu násilníka Manuel Mora. Dva roky se před Manulem Mora schovávala.

Po dvou letech, když Manuel Mora byl mrtvý – byl zabitý nožem ve rvačce – matka Mercedes Pina se mohla vrátit. Na internátní škole kde Laura bydlela do své smrti, zůstala na Lauru živá vzpomínka. Laura neupadla v zapomenutí, ale pro spolužačky se stala příkladem a vzorem. Všechny mají v paměti její poslední slova před smrtí: “Maria je moje matka!“ Brzy začali lidé prosit Lauru o přímluvu v některých záležitostech a Lauřina přímluva jim často zázračně pomohla. Laura Vicuña je mimořádným ovocem výchovy přijaté od sester – FMA. Je to ovoce, které má základ u svaté Marie Mazzarello a u svatého Dona Boska. Je to ovoce hluboké, přesvědčené víry nadšené a stálé úctu k Panně Marii a svatému Josefovi, prostý životní styl a odpoutanost od toho, co zbožňuje svět a intensivní pracovitosti.

Tělesné ostatky Laury Vicuña byly přeneseny 2. března 1956 do kaple Ústavu Dcer Panny Marie Pomocnice v Bahia Blanca – Argentina, kde polovina poutníků tvoří poutníci z Chile a Argentiny Protože úcta Božího lidu byla neustála tak 19 září 1955 byl otevřen proces jejího blahořečení. 5. června 1986 jí byl přiznán titul „Venerabile – Ctihodná”.

3. září 1988, v roce stého výročí úmrtí Dona Boska, byla Laura v rodišti Dona Boska – Colle Don Bosco – papežem Janem Pavlem II. prohlášena za blahoslavenou.
Blahoslavená Laura Vicuña je dnes uctívaná v Chile i v Argentinš a je patronkou: obětí incestu a sexuálně zneužitých osob, týraných dětí, těch, kteří ztratili rodiče. Atributy: medailka na modré stužce kolem krku.

Laura dnes jako tehdy

Co říká Laura Vicuña mladým lidem dnes?

1. Laura milovala život. Dnes mnoho mladých lidí si života neváží. Mnozí mladí lidé platí za chyby, kterých se na ni společnost dopustila. Mnoho mladých lidi nevydává svědectví o radosti ze života.

2. Laura také dnes učí, že opravdová radost je zakotvená v Kristu, v modlitbě, která se proměňuje v život.
3. Laura svědčí o radosti ze života a o lásce k oběti. Bohužel dnes mnoho mladých lidi, kteří si říkají křesťané svědčí o tom, že je dovoleno mít potrat, rozvést se a ukončit svůj život eutanazii.

Svatost Laury vyrostla principálně z komunity, která dosvědčuje svým životem to, v co věří…
O čem svědčí křesťané dnes?

Dnes mnoho mladých lidí je vzdáleno Bohu, raději žiji spolu nesezdaní než, aby se vzali, není u nich bázeň Boží. Špatné příklady, rozvody, nevěra dávají malým veliké pohoršení, a tak je vzdalují od víry. Mnoho mladých lidí už doma dýchá špatné ovzduší, rodiče často myslí jen na své egoistické štěstí, a ne na duchovní dobro svých děti. Dnes potřebujeme opravdových svědků víry pro budování svatých rodin.

(zpracoval Jan Ihnát, SDB)